

[Kai Moltke.]

bindelse med egnsudvikling, aktivitet o. s. v. Så er det spørgsmålet, om man her befinder sig på steder med stigende boligbehov, som vi har det i mange små byer. Jeg tilslutter mig fuldstændig lejerbevægelsens officielle standpunkt, at man ikke bør udvide de områder, hvor lejerbeskyttelsen ikke gælder, men tværtimod bør udvide lejerbeskyttelsen til også at gælde i kommuner med under 3 000 indbyggere, de, som faktisk blev retsløse ved den sidste revision af lejeloven.

Så endelig noget om den dybere mystik i vor tid. Nu har der foreligget en række krav f. eks. fra grundejerne, som siger: vi er ikke engang i stand til at udføre de mest nødvendige reparationer o. s. v. Her må jeg stadig væk svare den højtærede boligminister, der siger, at reparationer o. s. v. jo er tilladelige, at der dog er den indskrænkning, at de 15 pct., som gives til gennemførelse af udvendige reparationer, er stillet på en konto, som først må anvendes efter 5 års forløb. Heri ligger der i hvert fald ingen inspiration til at bringe orden i tingene, her er en vis bremse også på nødvendige reparationer. Det er noget, vi ikke behøver at skændes om; der bør være mulighed for vedligeholdelse, men det virker lidet overbevisende, når de penge, der er bestemt til reparationer for at forhindre, at tagene falder ned over hovederne på folk, skal stå på konto i 5 år. Det siger lidt om andre retningslinjer i omsen, som det er blevet nævnt her, men det har dog ikke meget at gøre med at skaffe bedre boligforhold i København. Og så melder spørgsmålet sig, hvad skal disse hensatte penge bruges til indtil 1. januar 1968, når man kan begynde at sætte tagsten i o. s. v.? Det var også en ting, som var meget rar at få at vide. Jeg mindes, at kontoen for indvendig vedligeholdelse i sin tid under Glindemannsagen var forsvundet for et stort antal komplekser og ejendomme i København. Revisionen havde været sådan, at ingen havde lagt mærke til det. Det var meget rart at få at vide, hvor sådanne penge skal placeres.

Det glæder mig, at den højtærede boligminister siger, at det er ham, der har ansvaret for cirkulæret af 5. april om forhøjelse af statslånerenten med 1 pct. Det er rart at få at vide, hvor ansvaret herfor ligger, og det er sympatisk, at den højt-

ærede boligminister siger: det ligger hos mig. Men det ændrer jo intet ved den kendsgerning, hvad både den højtærede boligminister og det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen forbigik, at dette skridt var i direkte modstrid med det standpunkt, som socialdemokratiet i Aktuelt den 1. november 1960 indtog til denne forhøjelse. Og det er i direkte modstrid med det standpunkt, man indtog over for VK-partiernes resolution under boligdebatten forud. Det, man har gjort, er i virkeligheden at acceptere det samme forslag fra venstre og de konservative, som man i sin tid forkastede, vel ud fra frankerbiskoppens ord til Chlodewig: „I skal brænde, hvad I hidtil har tilbudt, og I skal tilbede, hvad I hidtil har brændt“.

Når resten af spørgsmålene nu går videre til sommerens studiekredse om lejelovgivningen, kan man spørge — og det er vel det, som ligger bag denne usikkerhed og forskellen på boligministerens udtalelser blot for nogle måneder tilbage og nu — om det ikke nu og da ville være klogt at sige som i ordsproget: om Gud vil, sagde manden, han havde ikke spurgt sin kone. Jeg vil indrømme, at sagen ikke bliver lettere, når det ikke drejer sig om én livsledsagerske, men om tre. Flerkoneriet forenkler ikke sådanne tilstande, men mon man ikke i det socialdemokratiske parti burde erkende, at man med hensyn til det i forvejen ømfindtlige leje- og boliglovskompleks er ved at indlade sig på kombinationer, hvor disse følelsesmæssige forbindelser vel begynder med ordene: det er så yndigt at følges ad, men hvor de somme tider slutter med: det bødes der for i mange år.

(Kort bemærkning).

Axel Ivan Pedersen: Det ærede medlem kr. Kai Moltke fremsatte før nogle bemærkninger om den ændring, som den højtærede boligminister her har foreslået. Den skulle efter det ærede medlems mening betyde en fuldstændig prisgivelse af lejerne i de områder, der er omtalt i § 106, derved, at man lader huslejestoppet bortfalde i kommuner med fra 3 000 til 6 000 indbyggere. Her gør det ærede medlem sig skyldig i en fejltagelse, for der står udtrykkelig i § 106, stk. 2, 1), sidste punktum: